30/08/2020

Εορτάστηκε στη Βέροια ο Άγιος Αλέξανδρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας



Την Κυριακή 30 Αυγούστου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε στον Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Στο τέλος με την ευκαιρία της εορτής του Αγίου Αλεξάνδρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τελέστηκε μνημόσυνο για τον μακαριστό Μητροπολίτη Σταυροπηγίου κυρό Αλέξανδρο, κατά σάρκα αδελφό του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος. Το Σάββατο 5 Σεπτεμβρίου το πρωί στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου στη Νεάπολη Θεσσαλονίκης θα τελεστεί το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο της κατά σάρκα αδελφής του Σεβασμιωτάτου, μακαριστής Δέσποινας Δερμεντζόγλου.

Παρακολουθήστε το σχετικό βίντεο:

Το θείο λόγο κήρυξε ο Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Λασκαρίδης, ο οποίος ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ οἱ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτὴ» (Ματθ. 11,12). Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἀλλὰ καὶ μεγαλύτεροι στὴν ἡλικία κάνουμε ὄνειρα, ἔχουμε ὁράματα, βάζουμε στόχους στὴ ζωή μας. Κανένας φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κατηγορήσει γι᾽ αὐτά. Ἀρκεῖ νὰ ἔχουν ὡς σκοπὸ τήν προσωπικὴ πνευματική μας καλλιέργεια, τὴν προσφορά μας στὴν κοινωνία καὶ νὰ πηγάζουν ἀπὸ τὶς ἀρετὲς ποὺ ἐνοικοῦν μέσα μας, ὅπως λέγει ὁ σοφὸς Πλάτωνας.

Ἔρχεται στὴ συνέχεια ὁ Κύριος μας γιὰ νὰ μᾶς πεῖ, καλὰ εἶναι ὅλα αὐτά, ἀλλὰ δὲν φτάνουν. Ὁ πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, ὁ πρῶτος στόχος μας, τὸ πρῶτο μέλημα μας τονίζει, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Καὶ συγκεκριμένα λέγει «Ζητεῖτε πρώτον τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Μάτθ. 6,33). Ὅμως γιὰ νὰ πετύχουμε αὐτὸν τὸν στόχο χρειάζεται ἀγώνας, πόνος, θυσία, βία, γι᾽ αὐτὸ Τὸν ἀκοῦμε σὲ ἄλλο σημεῖο νὰ τονίζει «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ οἱ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτὴν» (Ματθ. 11,12).

Οἱ λέξεις «βιασταὶ» καὶ «βιάζεσθαι» ἔχουν θετικὴ καὶ ἀρνητικὴ σημασία. Ὅταν ἐμεῖς ἀκοῦμε τὶς λέξεις βία καὶ βιασμὸς πηγαίνει τὸ μυαλό μας στὴν κακοποίηση ποὺ ὑφίστανται ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους τους. Αὐτὴ τὴν βία τὴν καταδικάζει ὄχι μονάχα ὁ Κύριος μας, ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἡ ἐκκλησία.

Ὅταν ὁ Χριστὸς μιλάει γιὰ βία, ἐννοεῖ τὴν βίαιη ἁρπαγὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πιστὸς στὸν λόγο τοῦ Κυρίου, χαίρεται ὅταν βλέπει, ὅτι ἡ εὐαγγελικὴ βία φτάνει μέχρι τὸν σταυρὸ καὶ τὸν θάνατο, ὁμολογώντας, ὅτι «οἱ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασιν καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. 5,24).

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀκολουθώντας αὐτὴν τὴν εὐαγγελικὴ ἀρχὴ λένε αὐτὸ ποὺ τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος «Ἡ ὁδὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι καθημερινὸς Σταυρὸς» καὶ ὁ Ἀββᾶς Ζαχαρίας ἀπὸ τὰ ἀποφθέγματα τῶν γερόντων λέγει «τὸν ἑαυτὸν βιάζεσθε εἰς πάντα».

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει «μὲ ραθυμία, δηλαδὴ μὲ τεμπελιά, δὲν εἶναι

δυνατὸ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν Βασιλεία. Γιὰ νὰ τὴν κερδίσουμε, χρειάζεται νεανικὴ καὶ γενναία ψυχή. Στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν εἶναι ἔγκλημα τό νὰ τὴν ἁρπάξεις ἀλλὰ ἔπαινος. Ἔγκλημα εἶναι τό νὰ μὴν τὴν ἁρπάξεις. Καὶ ἂν μᾶς εἶναι ἐμπόδιο ἡ κοσμικὴ ἐπιθυμία, ἄς παραβιάσουμε τὴν φύση μας». Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς θὰ πεῖ ἀργότερα «δὲν ἀνήκει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ σὲ αὐτοὺς ποὺ κοιμοῦνται ἢ φέρονται ἀνόητα, ἀλλὰ οἱ βιαστὲς τὴν ἁρπάζουν».

Στὸ ἴδιο κλίμα κινοῦνται καὶ οἱ νηπτικοὶ Ἅγιοι Πατέρες, ὁ Ἅγιος Ἡσύχιος ὁ πρεσβύτερος ἐπισημαίνει ὅτι «Μὲ τὴν βία κατορθώνεται ἡ ἐνάρετη ζωή, μὲ τὴν ὁποία μᾶς δίνεται ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀπέχουν μὲ βία ἀπὸ τὴν ἁμαρτία εἶναι μακάριοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Γι᾽ αὐτὴ τὴ βία ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας, μιλάει συχνὰ καὶ ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος.

Καὶ γεννιέται τὸ ἐρώτημα, γιατί πρέπει νὰ βιάζουμε τὸν ἑαυτὸ μας προκειμένου νὰ κατακτήσουμε τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

Ἀδελφοί μου, ὁ Ἀδὰμ διὰ τῆς παρακοῆς προσέφερε στὸ ἀνθρώπινο γένος τὴν ἁμαρτία καὶ ἔτσι κατήργησε ὅλα τά ἀγαθὰ ποὺ δώρισε ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἁπλότητα, τὴν εἰρήνη, τὴν ἡσυχία, τὴν ἀπάθεια. Καὶ μᾶς ἔδωσε ὁ Ἀδὰμ διὰ τῆς ἁμαρτίας τοὺς κακοὺς λογισμούς, τὶς ἁμαρτωλὲς φαντασίες, τὶς ἀνήθικες πράξεις, τὴν φθορά, τὶς ἀσθένειες καὶ τελικὰ τὸν θάνατο.

Ὁ Χριστός, ὁ νέος Ἀδάμ, μὲ τὴν ἐνανθρώπιση Του ἀναζωογόνησε τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν θάνατο Του μᾶς ἑλκύει στὴν ἀθανασία, μᾶς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ ἀποφασίζουμε καὶ νὰ ζοῦμε ὅλα ὅσα εἶναι «ἀληθῆ, σεμνά, δίκαια, ἁγνά, τὴν ἀρετή. Πῶς; Μὲ τὴν βία! Διότι, τὴν ἁμαρτία καὶ τὰ πάθη γιὰ νὰ τὰ ἀποτινάξουμε ἀπὸ πάνω μας ἀπαιτοῦν ἀγώνα, ταλαιπωρία, κούραση ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Νέος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ προχτὲς γιὰ πρώτη φορὰ τιμήσαμε πανηγυρικὰ τὴν μνήμη του, Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστὴς ὅτι «ἐμφύλιος πόλεμος γίνεται μέσα μας προκειμένου νὰ ἀποφασίσουμε μεταξύ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ δέοντος».

Χρειάζεται λοιπὸν ἡ βία, διότι εἶναι ἀναρίθμητα τά πάθη μας καὶ ἐξαιτίας αὐτῶν «Πολυστένακτος γέγονεν ἡ ζωὴ ἡμῶν» ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής.

Αὐτὴν τὴν βία ἄσκησε καθ᾽ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του καὶ ὁ Ἅγ. Ἀλέξανδρος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμη ἑορτάζουμε σήμερα καὶ γι᾽ αὐτὸ δέχτηκε τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ἀπ᾽ αὐτὴν τὴ ζωή. Ζοῦσε μέσα στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀφοῦ «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστιν» (Λουκ. 17,21) ὅπως εἶπε ὁ Κύριος. Τοῦ δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα σὲ θέματα πίστεως. Καὶ αὐτὸ φάνηκε ἰδιαίτερα στὴν Α’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος καὶ μάλιστα ὡς ἕνας ἀπὸ

τοὺς προέδρους της. Ἀγωνίστηκε μὲ τοὺς ἄλλους Ἁγίους πατέρες νὰ ἐπικρατήσει ἡ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ «Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἑπομένως Θεός. Ἔτσι κατατροπώθηκε ἡ «δεινὴ κακοδοξία τοῦ Ἀρείου».

Ἄλλα καὶ ὁ γέροντάς μου ὁ ἀείμνηστος μητροπολίτης Σταυροπηγίου κυρὸς Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ σήμερα ἑορταζομένου Ἁγίου καὶ τοῦ ὁποίου τὸ μνημόσυνο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 4 ἐτῶν ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν του, μαζὶ μὲ τὸ 40νθήμερο μνημόσυνο τῆς κατὰ σάρκα ἀδελφῆς του τελοῦμε, κυριολεκτικὰ βίασαν τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀδελφοί μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ καταχραστῶ τὴν ὑπομονή σας καὶ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, νὰ πῶ λίγα παραπάνω λόγια γιὰ τὸν ἀείμνηστο γέροντά μου, λόγια ποὺ δὲν ἔχουν ἀκουστεῖ, λόγια ὄχι θεωρητικὰ ἀλλὰ βιωματικά, περιστατικὰ ποὺ ὁ ἴδιος ἔζησα τόσα χρόνια δίπλα του.

Τὸν γέροντά μου τὸν γνώρισα στὰ φοιτητικά μου χρόνια, ὅταν ἐγὼ ξεκίνησα τὶς σπουδές μου στὴ θεολογία ἐκεῖνος ἦταν ἤδη τριτοετὴς φοιτητὴς καὶ πολλὲς φορὲς παρακολουθούσαμε τὰ ἴδια μαθήματα. Ἐκεῖ τὸν ξεχώρισα, ἡ καθαρότητα τοῦ προσώπου του, ἡ ἁπλότητα καὶ ἡ καλοσύνη τοῦ χαρακτήρα του, τὸ χαμόγελό του μὲ ἔλκυσαν κοντά του. Τὸν πλησίασα, μὲ δέχτηκε μὲ ἀγάπη καὶ στοργή, συζητήσαμε γιὰ πολλὲς ὧρες καὶ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ξεχωριστός, ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολλὴ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἐκκλησία, μὲ πολλὰ ὄνειρα καὶ ὁράματα γιὰ τὸ μέλλον καὶ τελικὰ δὲν διαψεύστηκα. Εἶδα μὲ πολλὴ συγκίνηση νὰ ἀρχίζει τὸ κοινωνικὸ πνευματικό του ἔργο ἀπὸ τὰ φοιτητικά του χρόνια. Θὰ σᾶς ἀναφέρω τὰ πιὸ σημαντικά.

Πρώτον. Στὰ πλαίσια τοῦ μαθήματος τῆς Ποιμαντικῆς, χωριστήκαμε σὲ διάφορες ὁμάδες. Ὁ π. Ἀλέξανδρος ὁρίστηκε ὡς ὑπεύθυνος τῆς ὁμάδας τοῦ νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ, (μήπως καλύτερα τελεία;) τὸ πρῶτο ποὺ σκέφτηκε ἦταν νὰ τελεῖται κάθε ἑβδομάδα, μία λειτουργία στὸ νοσοκομεῖο γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Γι᾽ αὐτὸ ζήτησε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου, μία αἴθουσα γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό. Δυστυχῶς, διαθέσιμη αἴθουσα δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ παραχωρήθηκε γιὰ δύο ὧρες ἡ αἴθουσα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ νοσοκομείου προκείμενου νὰ τελεῖται ἐκεῖ ἡ Θεία Λειτουργία. Ἔτσι, κάθε Σάββατο πρωὶ – πρωὶ πηγαίναμε στὸ νοσοκομεῖο, μετατρέπαμε τὴν βιβλιοθήκη σὲ ἕναν αὐτοσχέδιο ναὸ καὶ ἀρχίζαμε τὴν ἀκολουθία. Ὁ π. Ἀλέξανδρος φρόντιζε νὰ βρίσκει κάποιον ἱερέα, μὲ τὸν ὁποῖο συλλειτουργοῦσε, καθὼς ὁ ἴδιος ἦταν ἀκόμη διάκονος. Μιὰ μικρὴ χορωδία ἀπὸ μέλη τῆς ὁμάδας ἔψαλε κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία. Ξεχώριζε γιὰ τὴν ὡραία φωνὴ καὶ εὐλάβεια του ὁ νεαρὸς

Ἰωάννης Καλπακίδης ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης μας. Ὁ π. Ἀλέξανδρος πάντοτε ὁμιλοῦσε γιὰ διάφορα θέματα μὲ πολλὴ δύναμη καὶ πάθος καὶ συγκινοῦσε τὸ ἀκροατήριο καὶ προσείλκυε πολλοὺς ἀνθρώπους κοντά του. Ἡ αἴθουσα γέμιζε ἀσφυκτικὰ ἀπὸ ἀσθενεῖς, συνοδούς, ἰατροὺς καὶ πολλοὺς νοσηλευτές. Στὸ τέλος τῆς Θείας λειτουργίας, ἀφοῦ γύριζε ὅλους τούς θαλάμους τοῦ νοσοκομείου καὶ κοινωνοῦσε τοὺς ἀσθενεῖς, μὲ τὴν ἴδια λαβίδα κατέλυε τὸ ὑπόλοιπο τῆς Θείας Κοινωνίας χωρὶς τὸν φόβο μετάδοσης κάποιας ἀσθένειας. Ἀπτὸ παράδειγμα γιὰ ὅσους βλάσφημα ἰσχυρίζονται στὶς μέρες μας πὼς ὁ νέος Κορωνοϊὸς μεταδίδεται καὶ μέσω τῆς Θείας Κοινωνίας.

Αὐτὸς ὁ μικρὸς αὐτοσχέδιος ναὸς – βιβλιοθήκη χάριν στὶς συνεχεῖς καὶ ἄοκνες προσπάθειες τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου πῆρε τὴν μορφὴ πραγματικοῦ ναοῦ καὶ εἶναι ὁ σημερινὸς ναὸς τοῦ νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ.

Ἡ ὁμάδα τοῦ νοσοκομείου δὲν περιοριζόταν μόνο στὴν τέλεση τῆς Θείας Λατρείας, (μήπως καλύτερα ἄνω τελεία;) σχεδὸν καθημερινὰ πηγαίναμε στὸ νοσοκομεῖο, ἐπισκεπτόμασταν τοὺς ἀσθενεῖς, συζητούσαμε μαζί τους, ἀκούγαμε τὰ προβλήματά τους καὶ τοὺς βοηθούσαμε μὲ κάθε τρόπο. Ὅταν ἐρχόμασταν ἀντιμέτωποι μὲ κάποιο σοβαρὸ θέμα, εἴτε ὑλικὸ εἴτε πνευματικό τό ἀναφέραμε στὸν πατέρα Ἀλέξανδρο καὶ αὐτὸς φρόντιζε γιὰ τὴν ἐπίλυσή του. Τὸ πιὸ σημαντικὸ ἀπ᾽ ὅλα εἶναι πὼς κατάφερε νὰ φέρει εἰς νομὰς σωτηρίους, στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας πολλοὺς ἀσθενεῖς.

Στὶς γιορτὲς ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες περιόδους κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους, διοργανώναμε διάφορες ἐκδηλώσεις γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς, προκειμένου νὰ τοὺς ἐνθαρρύνουμε καὶ νὰ ἀπαλύνουμε τὸ αἴσθημα μοναξιᾶς κατὰ τὶς Ἅγιες Ἡμέρες τῶν Ἑορτῶν, προσφέροντάς τους δῶρα καὶ γλυκά.

Δὲν θὰ μποροῦσαν φυσικὰ νὰ λείπουν καὶ οἱ δράσεις ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας μὲ πρῶτο αἱμοδότη τὸν πατέρα Ἀλέξανδρο καὶ ὅλα τά μέλη τῆς ὁμάδας.

Δεύτερον, ὁ φιλεύσπλαχνος π. Ἀλέξανδρος βλέποντας πολλοὺς φοιτητὲς νὰ δυσκολεύονται λόγω οἰκονομικῶν δυσκολιῶν, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἱδρύσει ἕνα μικρὸ φοιτητικὸ οἰκοτροφεῖο 10 ἀτόμων, τὸ ὁποῖο ὀνόμασε «σπίτι τῆς ἀγάπης». Στὰ πολλὰ ἔτη τῆς λειτουργίας του, πέρασαν πολλοὶ φοιτητὲς ἀπολαμβάνοντας τὴν πατρικὴ ἀγάπη τοῦ πατρός. Οἱ παροχὲς τοῦ οἰκοτροφείου ἦταν διαμονή, πρωινὸ καὶ βραδινὸ γεῦμα. Τὸ μεσημέρι οἱ φοιτητὲς σιτιζόμασταν στὶς πανεπιστημιακὲς ἑστίες ποὺ μόλις εἶχαν ξεκινήσει τὴν λειτουργία τους. Καὶ λέω σιτιζόμασταν γιατί κι ἐγὼ ἤμουν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἔνιωσαν ἔμπρακτα τὴν ἀγάπη τοῦ γέροντά μου, ὡς οἰκιστῆς τοῦ «σπιτιοῦ τῆς ἀγάπης». Ὅλα τα ἔξοδα τοῦ οἰκοτροφείου προερχόταν ἀπὸ τὸν πενιχρὸ μισθὸ τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου καὶ ἀπὸ

τὴν βοήθεια ὁρισμένων συνεργατῶν του.



Τρίτον. Ἀνέδειξε, ἔβγαλε στὴν ἐπιφάνεια τὸ μικρὸ παρεκκλήσιο ποὺ βρίσκεται στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Σοφίας, τοῦ Ὁσίου Δαυίδ, παρεκκλήσιο τοῦ 5ου αἰ. μὲ τὸ ἀρχαιότερο ψηφιδωτὸ ποὺ ὑπάρχει στὴν κόγχη τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ παρουσιάζεται ὁ Κύριος μας σὲ νεανικὴ ἡλικία καὶ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ὅραμα τοῦ προφήτη Ἰεζεκιήλ.

Η Ι. Μητρόπολη Θεσσαλονίκης ἀνέθεσε στὸν π. Ἀλέξανδρο τὴν φροντίδα τοῦ παρεκκλησίου, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καλλωπισμὸ του φρόντισε νὰ γίνει ἕνας χῶρος προσευχῆς, κατάνυξης καὶ πνευματικῆς καλλιέργειας. Κάθε Πέμπτη ἀπόγευμα συγκεντρώνονταν ἕνα μεγάλο πλῆθος κυρίως φοιτητῶν καὶ τελούσαμε τὶς ἀκολουθίες τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ τῆς παρακλήσεως τοῦ Ὁσίου. Φυσικὰ ἀκούγονταν καὶ τὸ καθιερωμένο κήρυγμα τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου ποὺ ἦταν ἡ βασικὴ αἰτία τῆς προσέλευσης.

Στὴ συνέχεια βγαίναμε στὸ μπαλκόνι τῆς αὐλῆς καὶ καθόμασταν μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ συζητώντας καὶ ἀναπτύσσοντας διάφορα θέματα, παίρνοντας ἔναυσμα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ γέροντα.

Ἐδῶ, τελειώνει τὸ φοιτητικό του ἔργο καὶ ἀρχίζει μία ἄλλη περίοδος στὴ ζωή του. Στὶς 26 Ἰουνίου 1967, ἑορτὴ τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ λαμβάνει τὸν διορισμό του ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἱεροκήρυκας τῆς Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ στὶς 2 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους χειροτονεῖται πρεσβύτερος καὶ

λαμβάνει τὸ ὀφφίκιο τοῦ ἀρχιμανδρίτου ἀπὸ τὸν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα Παπαγεωργίου καὶ ἀναλαμβάνει τὰ νέα του καθήκοντα. Περιέρχεται ὅλες τὶς ἐνορίες τῆς Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης διδάσκοντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ πολλοὶ πιστοὶ ὅταν πληροφοροῦνταν ποὺ θὰ λειτουργήσει καὶ θὰ κηρύξει κατέκλυζαν τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.

Τέταρτον. Ἐκείνη τὴν περίοδο ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποφάσισε νὰ ἀποστέλλονται οἱ ἄγαμοι κληρικοὶ καὶ κυρίως οἱ ἱεροκήρυκες σὲ παραμεθόριες περιοχές, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετοῦν τὶς ἀνάγκες τῶν ἐνοριῶν ποὺ δὲν εἶχαν ἱερεῖς. Ὁ π. Ἀλέξανδρος ἀπεστάλη στὴν Ι. Μητρόπολη Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας. Ὁ τότε μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ νῦν Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας Καλλίνικος τὸν τοποθέτησε ὡς ἐφημέριο στὸ χωριὸ Ἐπισκοπή Ναούσης. Τὸ πνευματικὸ ἔργο ποὺ πραγματοποίησε ἐκεῖ σέ μικρὸ χρονικὸ διάστημα τὸ ὁμολογοῦν μέχρι σήμερα οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς. Ὑποχρέωση αὐτῶν τῶν ἱερέων ἦταν νὰ παραμείνουν σὲ αὐτὲς τὶς παραμεθόριες περιοχὲς ἕξι μῆνες, οἱ παρακλήσεις ὅμως τῶν κατοίκων νὰ μείνει περισσότερο τὸν ὁδήγησαν στὴν ἀπόφαση νὰ ζητήσει παράταση τῆς παραμονῆς του στὴν Ἐπισκοπὴ γιὰ ἕνα ἀκόμη ἔτος, αἴτημα ποὺ ἔγινε δεκτὸ ἀπὸ τὴ σύνοδο. Ἐκεῖ κατόρθωσε σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα μὲ τὴν συμπεριφορά, τὸν λόγο, τὴν καλοσύνη, τὴν ἀγάπη του, τὸ κήρυγμά του νὰ συγκεντρώσει στὴν ἐκκλησία τοὺς περισσότερους κατοίκους τοῦ χωριοῦ καὶ κυρίως νέους. Τελοῦσε καθημερινὰ τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες στὶς ὁποῖες εἶχε διδάξει στὰ παιδιὰ πὼς νὰ ψάλουν. Τὸ βράδυ συγκεντρώνονταν στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε καὶ τοὺς ἀνέλυε κείμενα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ ἔπειτα ἀκολουθοῦσε συζήτηση. Τοὺς ἔμαθε νὰ κατασκευάζουν εἰκόνες καὶ πραγματοποίησε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία μία ἔκθεση εἰκόνων καὶ βιβλίων. Τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς τῆς ἔκθεσης ἔγιναν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἅγιο Καλλίνικο, θυμᾶμαι, καθὼς ἤμουν παρών, τὰ θερμὰ λόγια τοῦ Σεβασμιωτάτου γιὰ τὸ ποιμαντικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου. Μάλιστα εἶπε χαρακτηριστικά: «ἂν εἶχα πέντε ἱερεῖς σὰν κι ἐσένα, πάτερ Ἀλέξανδρε, στὴν μητρόπολή μου, θὰ ἤμουν ὁ εὐτυχέστερος δεσπότης τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος».

Ὅπως ὅμως, ὅλα τα καλὰ ἔργα τελειώνουν, ἔτσι τελείωσε καὶ ἡ θητεία τοῦ πατρὸς στὴν Ἐπισκοπὴ καὶ ἐπέστρεψε στὴ Συμπρωτεύουσα.

Πέμπτον. Ὁ τότε μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κάποια μέρα τὸν κάλεσε στὴν μητρόπολη καὶ τοῦ εἶπε: «Θὰ σὲ στείλω σὲ μία ἐνορία ποὺ βρίσκεται ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ, τί λές; Θὰ πᾶς; Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε «εἶμαι στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἀνταποκριθῶ σὲ κάθε κάλεσμα τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἔγινα κληρικὸς γιὰ νὰ καλοπερνῶ ἀλλὰ γιὰ νὰ θυσιαστῶ γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του». Ἔτσι, ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος βρέθηκε σὲ μιὰ ὑποβαθμισμένη, ἐκείνη

τὴν ἐποχή, περιοχή, σὲ ἕνα λασποχώρι, τὸν Εὔοσμο. Ἐκεῖ, ἡ Θεία Λατρεία τελοῦνταν σὲ ἕναν κοιμητηριακὸ ναὸ ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο, ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα. Ὁ προκάτοχός του, θέλοντας νὰ ἀνεγείρει ἕναν μεγάλο ναὸ ἄνοιξε ἕναν μεγάλο λάκκο, ὥστε νὰ γίνουν τὰ θεμέλια τῆς νέας ἐκκλησίας. Ὅμως ἀπὸ τὸν λάκκο ἀνέβλυζε νερὸ καὶ ἔτσι ἐγκατέλειψε τὸ ἔργο. Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος ἀποφάσισε νὰ ἀνεγείρει αὐτὸν τὸν ναό, παραβλέποντας τὶς δυσκολίες καὶ τὸ παράτολμο τοῦ ἐγχειρήματος. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα του κηρύγματα βροντοφώναξε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα στοὺς ἐνορίτες: « Ο ΝΑΟΣ ΘΑ ΚΤΙΣΤΕΙ! ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΣΑΣ! ΘΕΛΩ ΟΜΩΣ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΣΑΣ!» Ἔτσι κάθε μεσημέρι μὲ ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ Δήμου ἔβγαινε στοὺς δρόμους καὶ συγκέντρωνε τὰ χαρτιὰ τῶν ἐνοριτῶν καὶ σιγὰ – σιγὰ συγκέντρωσε κάποια χρήματα καὶ ξεκίνησε τὴν ἀνέγερση τοῦ ὑπογείου τοῦ ναοῦ. Σὲ μόλις ἕνα χρόνο ἡ ἀνέγερση τοῦ ὑπογείου ὁλοκληρώθηκε καὶ χρησιμοποιήθηκε ὡς ναός.



Ὅταν ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης πῆγε νὰ ἐγκαινιάσει τὸ ὑπόγειο τοῦ ναοῦ, παρὼν ἦταν καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ὡς διάκονος. Στὴν ὁμιλία τῶν ἐγκαινίων ὁ Παναγιώτατος εἶπε: «Ποτὲ δὲν περίμενα ὅτι σὲ ἕνα τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα θὰ τελείωνες αὐτὸν τὸν τεράστιο ὑπόγειο ναό. Ζήτησε τό μου τώρα κι ἐγὼ θὰ σὲ τοποθετήσω σὲ ὅποια ἐνορία τῆς Θεσσαλονίκης ἐπιθυμεῖς» κι ἔκεινος ἀπάντησε «Δὲν θέλω νὰ διαψεύσω αὐτὸν τὸν λαὸ ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μοῦ ἔδειξε τόση ἐμπιστοσύνη. Σᾶς εὐχαριστῶ Παναγιώτατε, ἀλλὰ θὰ παραμείνω ἐδῶ!» .

Καὶ παρέμεινε. Καὶ σὲ διάστημα μόλις τριῶν ἐτῶν ἀνήγειρε τὸν ἄνω του ὑπογείου μεγαλοπρεπῆ ναὸ πρὸς τιμὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Δὲν φρόντισε ὅμως μονάχα γιὰ τὸν καλλωπισμὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ ναοῦ τῶν σωμάτων τοῦ ποιμνίου του. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωση τοῦ μεγάλου ναοῦ μετέτρεψε τὸ ὑπόγειο σὲ πνευματικὸ κέντρο, τὴ γνωστὴ Κατακόμβη. Ἔτσι, γιὰ ἀκόμη μία φορὰ ἀρχίζει τὸ μεγάλο πνευματικὸ καὶ κοινωνικό του ἔργο. Ἡ Κατακόμβη γίνεται μία πνευματικὴ κυψέλη ποὺ κάθε μέρα περνοῦν τὸ κατώφλι τῆς πόρτας της ἑκατοντάδες παιδιά, ἔφηβοι, νέες καὶ νέοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες μικρότερης καὶ μεγαλύτερης ἡλικίας, εἴτε γιὰ νὰ ἀκούσουν κάποιο κήρυγμα, εἴτε γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μαθήματα ἁγιογραφίας, βυζαντινῆς μουσικῆς, μουσικῶν ὀργάνων, χοροῦ, νέων τεχνολογιῶν τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ φροντιστηριακῶν μαθημάτων. Ἄλλοι πηγαίνουν γιὰ νὰ συναντήσουν τοὺς φίλους τους, νὰ παίξουν καὶ νὰ συναναστραφοῦν μαζί τους καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πλούσια δανειστικὴ βιβλιοθήκη νὰ μελετήσουν ἢ νὰ δανειστοῦν κάποιο βιβλίο. Ἐπίσης, κατὰ καιροὺς οἱ νέοι διοργανώνουν διάφορες πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις ὅπως θεατρικὲς παραστάσεις, ἐκθέσεις, μουσικὲς καὶ χορευτικὲς ἐκδηλώσεις κ.α.

Ἀφοῦ πέρασαν κάποια χρόνια καὶ τὰ νιόκλαρα τῆς Κατακόμβης ἔγιναν γερὰ ριζωμένα καρποφόρα δένδρα, ἱκανὰ νὰ δώσουν τοὺς καρποὺς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος ἀποφάσισε νὰ δημιουργηθοῦν πνευματικὰ φυτώρια σὲ ὁλόκληρη τὴν ἔκταση τῆς ἐνορίας. Ἔτσι, ἀπὸ τὸ 1978 γίνονται ταυτόχρονα σὲ διάφορα σπίτια τῆς ἐνορίας 25-30 κύκλοι μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Μία ἀπὸ τὶς σημαντικότερες προσφορὲς τῆς ἐνορίας πρὸς τοὺς νέους εἶναι οἱ κατασκηνώσεις. Κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ 1980 ἑκατοντάδες παιδιά, νέοι καὶ νέες ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθά τῶν κατασκηνώσεων κάτω ἀπὸ τὸ ἄγρυπνο βλέμμα τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου.

Στὴν ἀρχὴ δανείζεται τὶς κατασκηνώσεις τοῦ τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου. Ἔπειτα βλέποντας τὸ ἔργο ποὺ γίνεται μέσα στὶς κατασκηνώσεις ἀποφασίζει νὰ δημιουργήσει ἐνοριακὲς κατασκηνώσεις. Ψάχνει καὶ τελικὰ βρίσκει ἕνα χῶρο στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Μπέλες, κοντὰ στὸ χωριὸ Μακρινίτσα. Ἦταν ἕνας λόφος ἄνυδρος καὶ ἀγεώργητος. Μέσα σὲ λίγο καιρὸ μετατράπηκε σὲ καταπράσινο παράδεισο, μὲ δρόμους, σύγχρονες κτιριακὲς ἐγκαταστάσεις, κοιτῶνες, γήπεδα, ἀκόμη καὶ πισίνα.



Τὸ 1992 μεταφέρθηκε ἡ κατασκήνωση ἀπὸ τὸ Πήλιο, στὶς ἰδιόκτητες ἐγκαταστάσεις τῆς Μακρινίτσας καὶ ἀπολαμβάνουν τὶς ὀμορφιὲς τῆς φύσεως ὄχι μόνο τα παιδιὰ τῆς ἐνορίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄλλων μητροπόλεων μέχρι καὶ σήμερα. Θυμᾶμαι τὸν πατέρα Ἀλέξανδρο ποὺ ἔλεγε: «ὅ,τι δὲν παίρνουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς ἔτους τὸ παίρνουν στὸ διάστημα 10-15 ἡμερῶν στὴν κατασκήνωση».

Ἡ προσφορά του δὲν περιορίστηκε μόνο στοὺς νέους, ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὸ κοινωνικὸ ἔργο τῆς ἐνορίας. Βλέποντας τὴν φτώχεια, τὶς δυσκολίες καὶ τὰ πολλὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετώπιζαν πολλοὶ ἐνορίτες του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φιλόπτωχο ταμεῖο ἀποφάσισε νὰ διοργανώσει ἡ ἐνορία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ συσσίτιο. Συμπαραστάτες σ᾽ αὐτὸ τὸ ἔργο ἦταν πολλοί, κυρίως κυρίες οἱ ὁποῖες ἀναλάμβαναν δωρεὰν τὸ ἔργο τῆς παρασκευῆς τῶν φαγητῶν καὶ τὴν διανομὴ στὶς οἰκογένειες.

Ὄνειρο τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου ἦταν νὰ δημιουργηθεῖ στὸν προαύλιο χῶρο τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ξενώνας, γηροκομεῖο, παιδικὸς σταθμός καί αἴθουσα προσφορᾶς γεύματος τοῦ συσσιτίου. Ἀπὸ αὐτὰ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του δημιουργήθηκαν ὁ ξενώνας, ὁ παιδικὸς σταθμὸς καὶ ἡ αἴθουσα συσσιτίου. Τὰ τελευταῖα χρόνια δημιουργήθηκε καὶ τὸ γηροκομεῖο.

Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος ἦταν σὲ ὅλα πρωτοπόρος, σὲ καιροὺς χαλεποὺς κατάφερε νὰ δημιουργήσει ἐκ βάθρων μιὰ αὐτόνομη πολιτεία. Μία ἐνορία ποὺ ἀποτέλεσε

ἀντικείμενο διδασκαλίας γιὰ τοὺς καθηγητὲς τῆς Ποιμαντικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου. Μιὰ ἐνορία ποὺ οἱ ἐγκαταστάσεις καὶ ἡ εὔρυθμη λειτουργία της ἀποτελοῦν πρότυπο γιὰ τὶς σύγχρονες ἀστικὲς καὶ ἐπαρχιακὲς ἐνορίες.

Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος σὰν προνοητικὸς καὶ φιλόστοργος πατέρας ἐνεπιστεύθη τοὺς ἐνορίτες του σὲ ἄξια χέρια. Φρόντισε ὁ διάδοχός του στὴν ἐνορία νὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ ἰδίου πνεύματος. Ὁ διάδοχός του, π. Γεώργιος Μίλκας ἦταν πνευματικό του τέκνο, τὸ ὁποῖο γνώριζε ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καὶ φρόντισε ἀπὸ νωρὶς νὰ φυτέψει στὴν καρδιὰ του τὸν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ τοῦ ἐμφυτεύσει τὸν θεῖο καὶ θερμὸ ζῆλο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό, τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἐκκλησία γενικότερα. Καὶ ὁ πατὴρ Γεώργιος ἀναδείχθηκε ἄξιος διάδοχος καὶ συνεχιστῆς τοῦ ἔργου του ποὺ ὄχι ἁπλῶς τὸ συντήρησε, ἀλλὰ τὸ καλλιέργησε ὥστε νὰ ἀποδώσει ἑκατονταπλασίονα καρπό.

Τὸ λαμπρὸ ἔργο καὶ ἡ προσφορὰ τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου ἀναγνωρίστηκαν ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Τὸ 1992 ἐκλέγεται ἐπίσκοπος καὶ μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς καὶ νεοσύστατης Μητροπόλεως Ἀργυροκάστρου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀλβανίας. Δυστυχῶς ὅμως γιὰ πολιτικοὺς καὶ ἄλλους λόγους ὄχι μόνον δὲν ἐνθρονίζεται, ἀλλὰ καθυστερεῖται καὶ ἡ χειροτονία του ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο. Τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια μένει ὡς ἐψηφισμένος, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἱερουργήσει οὔτε ὡς ἱερέας οὔτε ὡς ἐπίσκοπος… χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ μελίσει τὸν ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ, γι᾽ αὐτὸν ποὺ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ θυσίασε, γι᾽ αὐτὸν ποὺ ὑπέμεινε θλίψεις, στενοχωρίες, διωγμούς. Αὐτὸ γέμιζε μὲ πόνο καὶ βαθύτατη θλίψη τὴν καρδιά του καὶ ἐπιδείνωνε τὴν ἤδη βεβαρυμένη κατάσταση τῆς ὑγείας του. Μόνον ἔπειτα ἀπὸ παρακλήσεις, τοῦ δίνεται ἡ ἄδεια νὰ ἱερουργεῖ στὸ Ἅγιο Θυσιαστήριο. Τελικὰ ἡ ἀδικία μερικῶς ἀποκαθίσταται, τὸ 1996 χειροτονεῖται μητροπολίτης Ἀργυροκάστρου, ἀλλὰ ποτέ δὲν ἐνθρονίζεται. Μένει ὅπως χαρακτηριστικὰ πολλὲς φορὲς ἔλεγε ὁ ἴδιος «δεσπότης ἀδέσποτος».

Ἀργότερα, μετὰ ἀπὸ αἴτησή του ἐνετάχθη στὸ δυναμικό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ δόθηκε ὁ τίτλος τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Μητροπόλεως Σταυροπηγίου. Πρὸς τὴ δύση τοῦ ἐπιγείου βίου του, βρῆκε καταφυγὴ στὴν φιλόξενη Μητρόπολη τοῦ μικρότερου κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ του, τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου μας. Ὅποτε ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας του τὸ ἐπέτρεπε λειτουργοῦσε σὲ ἐνορίες τῆς Ἱερᾶς μας Μητρόπολης. Ὅταν ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας του ἐπιβαρύνθηκε ἀκόμη περισσότερο, δέχθηκε τὴν φροντίδα τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Δοβρᾶ, ὅπου καὶ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ στὶς 10 Ἰουνίου τοῦ 2016.

Σήμερα ὅμως συγκεντρωθήκαμε γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε καὶ γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς

ψυχῆς τῆς ἀείμνηστης, κατὰ σάρκα ἀδελφῆς των Σεβασμιωτάτων, τῆς Δέσποινας, τῆς ὁποίας τὸ 40νθήμερο μνημόσυνο τελοῦμε. Τὴν ἀείμνηστη Δέσποινα τὴν γνώρισα σὲ νεαρὰ ἡλικία ἀμέσως μετὰ τὴν γνωριμία μου μὲ τὸν πατέρα Ἀλέξανδρο. Ὁ πατέρας Ἀλέξανδρος μὲ ὁδήγησε στὴν οἰκία του, ὅπου γνώρισα ὅλα τά μέλη τῆς οἰκογένειας καὶ ἔκτοτε μὲ ἔκαναν νὰ νιώσω πὼς εἶμαι ἕνα ἀναπόσπαστο κομμάτι αὐτῆς. Ἰδιαίτερη ἀδυναμία εἶχα στὴν Δέσποινα. Μιὰ γυναίκα ποὺ ἔσφυζε ἀπὸ ζωή, μία γυναίκα ποὺ ἀπὸ τὸ δικό της μετερίζι ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Συμβιώνοντας σὲ ἕνα σπίτι μὲ δύο ἀδελφοὺς ἱερομονάχους καὶ δύο εὐλαβεστάτους γονεῖς, ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ρίζωσε στὴν καρδιὰ της ὁ Χριστός. Ἀκολούθησε τὸν ἔγγαμο βίο καὶ δημιούργησε μαζὶ μὲ τὸν εὐσυνείδητο, εὐπατρίδη καὶ εὐαίσθητο ἄνδρα της Δημήτριο μία εὐλογημένη οἰκογένεια. Δυστυχῶς ὅμως οἱ βουλὲς τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄγνωστες καὶ ἀνερμήνευτες γιὰ τὸν ἄνθρωπο χώρισαν σύντομα τό εὐτυχὲς ζεῦγος, μὲ τὸν αἰφνίδιο θάνατο τοῦ Μίμη.

Ἡ Δέσποινα ὅμως δὲν τὸ «ἔβαλε κάτω», στάθηκε στὰ πόδια της καὶ ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τὴν ζωή της στὴν διακονία τῶν παιδιῶν της καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Πλάι στὰ ἀγαπημένα της ἀδέρφια ἀφιέρωνε καθημερινὰ ὧρες ὁλόκληρες βοηθώντας τους στὶς πολυεύθυνες διακονίες τους. Κύρια ἐνασχόλησή της ἀποτελοῦσε τὸ συσσίτιο, στὸ ὁποῖο καθημερινὰ ἀνάλωνε τὸν ἑαυτό της μαζὶ μὲ ἄλλες κυρίες, γιὰ νὰ προσφέρουν ἕνα πιάτο φαγητὸ στοὺς ἀδελφοὺς ποὺ τὸ εἶχαν ἀνάγκη.

Ἡ ἀρχοντικὴ φιλοξενία, χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς οἰκογένειας. Στὸ σπίτι της δέχτηκαν ἀβραμιαία φιλοξενία, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοί, ἄνθρωποι ἄσημοι καὶ διάσημοι φίλοι καὶ γνωστοί τῶν Σεβασμιωτάτων.

Μεγάλη ἀδυναμία τῆς Δέσποινας, τὰ τρία της ἀδέλφια. Ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ τὸ πρόσωπό της κάθε φορά ποὺ τοὺς ἀντίκριζε, χαιρόταν, καμάρωνε, ἦταν περήφανη γι᾽ αὐτούς. Μετὰ τὴν ἐκδημία τῆς μητέρας τους, τῆς ἀείμνηστης κυρὰ – Βασιλείας, ἀνέλαβε ρόλο στοργικῆς μητέρας, σχεδὸν καθημερινὰ ἤθελε νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὰ ἀδέλφια της, νὰ ἀκούει τὴν φωνή τους, νὰ βεβαιωθεῖ πὼς εἶναι καλὰ καὶ νὰ τοὺς φτιάξει τὴν διάθεση, ὅταν ἔνιωθε πὼς κάτι τοὺς στενοχωρεῖ.

Τὰ λόγια, λίγα ἢ πολλὰ εἶναι ἀνίκανα νὰ περιγράψουν αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους ποὺ «ψυχῇ τὲ καὶ σώματι» παρέδωσαν τὸν ἑαυτό τους στὸν Θεό, ποὺ βίασαν τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὴν Βασιλεία Του, πιστεύοντας ἀκράδαντα τούς λόγους τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ποὺ στὴν ἀρχὴ προέταξα, «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ οἱ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτή». Γνώριζαν, λοιπὸν καλὰ ἀδελφοί μου, αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι – πρότυπα γιὰ τὴν ἐποχή μας, ὁ πατέρας Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Δέσποινα, πὼς ὁ ἀγώνας ποὺ εἶχαν ἀναλάβει σὲ αὐτὴν τὴν ζωὴ δὲν ἦταν «πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς

κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφ. 6,12) τοῦ ἀπατεῶνος. Ἔτσι πορεύθηκαν στὴν ζωὴ τους ἔχοντας πάντα κατὰ νοῦ ὅτι «οὐκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ



Εὐχηθεῖτε

Ἂς εἶναι




© Kosmas Karagiannis IMBNK


© Kosmas Karagiannis IMBNK



Περισσότερες φωτογραφίες ΕΔΩ.